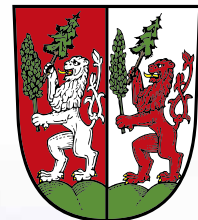

Bělohradské listy

Vydáno 28. 8. 2015 • Ročník XV • Cena 16 Kč

4 / 2015

Objektivem Bělohradských listů

BĚLOHRADSKÉ LISTY

Časopis Bělohradu a okolí 4/2015

- 2 OBJEKTIVEM
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 FEJETON**
(HANA MARIE KÖRNEROVÁ)
- 4 ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
- 5 STAROSTA ODPOVÍDÁ
ZM INFORMUJE**
- 6 BĚLOHRADSKÁ KVÍTKA**
(ALENA FLÉGLOVÁ)
- 7 BĚLOHRADŠTÍ HASIČI OSLAVIDI
135. VÝROČÍ TRVÁNÍ SBORU**
- 8-9 SKAUTSKÝ TÁBOR 2015**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 9-10 BAD LEONFELDEN**
(JIŘÍ SEHNAL)
- 12-13 BĚLOHRADSKÉ KARNEVALY**
(JIŘÍ VACEK)
- 14-15 STARÉ RODY BĚLOHRADSKA
ROD S PŘÍJMENÍM ČEŘOVSKÝ**
(JOSEF ŠPŮR)
- 16-17 HISTORICKÉ FOTOGRAFIE
BĚLOHRADU**
- 18 Z DOPIŠŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI**
- 20 PODKRKONOŠSKÝ MARATON**
(PAVEL ŠUBR)
- 20 HISTORICKÝ ÚSPĚCH
BĚLOHRADSKÉ KULTURISTIKY**
(FILIP SIMON)
- 22–23 MALÍŘI V BĚLOHRADĚ
ONDŘEJ FLÉGL**
(EDUARD ČELIŠ)

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STRANA 1
JAN KEJVAL

BĚLOHRADSKÁ KOTLINA

STRANA 24
JAN KEJVAL

HAVÁRIE V HORNÍCH LÁNECH

DALŠÍ ČÍSLO BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ

VYJDE 23. 10. 2015

Bělohradské listy

periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad

Vydává Město Lázně Bělohrad

Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuhlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová, Václav Lejdar, Iva Plecháčová, Josef ŠpŮr, Ing. Pavel Šubr, Jaroslav Voves.

Povoleno MK ČR pod č. E. 10901

Adresa: Město Lázně Bělohrad
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon: 739 629 482, **Fax:** 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Grafika, sazba a tisk:

Tiskárna ARPA, Kotkova 792, Dvůr Králové nad Labem

LETEM SVĚTEM

Končí léto, čas dovolených, čas cestování. Dnes je celý svět otevřený, a pokud na to máme chuť, výdrž, alespoň částečně zdraví a nějaký ten peníz, můžeme vyrazit kamkoli. Ale občas zavzpomínáme na časy, kdy jsme o cestách směrem na západ mohli jen snít. Žili jsme za železnou oponou a někteří z nás nesměli ani do Jugoslávie. Takže zbývalo cestování prstem po mapě a sem tam nějaká ta socialistická cizina. Jako první se nabízel NDR (pro nepamětníky Německá demokratická republika), kam se nejezdilo ani za historií, ani za krásami země, ale především na nákupy. Od nás z Litoměřic hlavně do Pirny a Drážďan, vzdálených co by kamenem dohodil. Většinou se jednalo o podnikové zájezdy autobusem a ostřílení nákupní harcovníci to zvládli v sezoně i třikrát do měsíce. Existoval seznam věcí, které se buď nesměly z Endéer vyvážet, nebo na ně bylo uvaleno vysoké clo. Tudiž se pašovaly ve velmi naivních skrýších pod autobusovými sedačkami, snímatelnými panely ve stropě nebo ve dvojitých dnech cestovních tašek. K nejjednodušším artiklům patřily dětské boty, silonové záclony a kosmetika. Někdy nechali celníci autobus projít bez prohlídky, jindy si vybrali dvě tři oběti, které kompletně prošacovali, a když měli svůj den, nechali vystoupit celý autobus a vzali to z gruntu. Tradovalo se, že nejlepší je cestovat se Svazem protifašistických bojovníků, protože jejich autobus (bůhvíproč?) neprohližejí nikdy.

Jsem spíš na historii než na nákupy, a tak jsem jela na takový zájezd jen jednou. Do Berlína. Viděla jsem třídu Unter den Linden, Brandenburskou bránu, televizní věž a vnitřek jednoho velkého obchodního domu. Zpět do Československa jsem pak propašovala barevné kojenecké botičky z měkké kůže pro svou půlroční dceru (tady se takové nevyrobily) a zimní boty pro pětiletého syna. Byly nezníčitelné. Při dlouhém čekání na hranicích jsem pak došla k poznání, že na pašování nemám nervy (ačkoli jsme jeli se Svazem protifašistických bojovníků). Přesto jsem to riskla ještě jednou a o půl roku později propašovala z Maďarska dvě elpíčka Beatles (tady se nedala sehnat) a jednoho Elvise. Jak to měli Maďaři s autorskými právy, netuším, ale tehdy se o právech (natož autorských) vůbec nemluvilo. Po návratu domů jsem zjistila, že Beatles jsou skutečně Beatles, ale Elvis je jen na přebalu desky a jeho hity přezpíval nějaký Maďar s velmi zajímavou anglickou výslovností.

Dalším cestovatelským počinem bylo Bulharsko. Za to, že dvě třetiny dovolené propršely, Bulhaři skutečně nemohli. Za to, že velmi drahou přistávku představovalo spartakiádní lehátko s velkou dírou uprostřed, které se nám až do konce pobytu nepodařilo vyměnit za jiné, a za to, že leva byl dražší než dolar, za to už Bulhaři mohli. Stejně jako za to, že nebylo možné se s nimi domluvit žádnou řečí (krom bulharštiny, kterou jsme neovládali), ačkoli nad recepci visel obrovský nápis: Mluvíme anglicky, německy, francouzsky a rusky.

Navíc naše průvodkyně od Čedoku kšeftovala s jídlem - pod jejím dohledem si místní prodejci denně odváželi od zadního vchodu jídelny bedny s potravinami. Průvodkyně je zřejmě směňovala za zlato, jímž byla ověšena od hlavy k patě. Naše večere tak sestávaly z jedné nožičky párku pro dospělého a půl nožičky párku pro dítě. Je poměrně známým faktem, že jedenáctiletého kluka půlkou párku nenasytíte. Od vyhladovění nás zachránili paštiky Májka, které všichni Češi prozíravě vozili s sebou. Na stále rozhořčenější stížnosti účastníků zájezdu průvodkyně pokaždé jen zalomila zlatem pokrytými rukama a truchlivě pronesla: „To víte, tady nic pořádně nefunguje, to je prostě ten Balkán.“

Byla to naše první (velmi drahá) dovolená u moře, po němž jsme jako suchozemci dlouho toužili. A také to byl náš vůbec první let letadlem. Stál za to. Bulharský pilot kamikadze se nezdržoval nějakým pomalým stoupáním do letové hladiny, ale vzal to rovnou nahoru. Nejen děti vřeštěly a držely si uši. V Praze to stejným způsobem práskl dolů. Tolik zvracejících lidí na jednom místě jsem nikdy v životě neviděla.

„Na další dovolenou do Bulharska,“ řekl můj muž, když jsme dorazili domů, „mě přistě dostaneš, až mi bude sto čtyři.“ (Takže máme ještě skoro třicet let čas.)

Když padla železná opona, mohli jsme konečně vyrazit do jiného světa. Protože naším koníčkem byla vždycky francouzská historie, vedla naše první cesta do Paříže. Znali jsme ji z knih, diapositivů, filmů a map, proto jsme zažívali děja vu a měli dojem, jako bychom se vraceli domů. V žádném jiném městě, které jsme navštívili v pozdějších letech, jsme podobný pocit už nikdy neměli. Paříž byla rovněž prubířským kamenem dalšího cestování. Od ubytování, přes stravování, cestu zcela jiným metrem, přes domluvu s domorodci vedenou lámanou angličtinou a ještě lámanější francouzštinou. „Hlavně ne německy,“ upozorňovali nás znalci. „Oni doted' nemůžou Němce ani cítit a nebudou se s vámi vůbec bavit.“ Což byla pravda a mně dodnes vteď hlavou, jak o pár let později mohla vzniknout Evropská unie. V Paříži jsme také spatřili první bankomat a marně si lámali hlavu, k čemu ta díra ve zdi, vybavená nějakými tlačítky, slouží. Viděli jsme i první černochoy, prodávající falešné značkové kabelky na Trocadéru, a také první balenou vodu, která stála stejně jako pivo, víno nebo Coca cola. „Tohle,“ řekl můj muž, „by se v Čechách nikdy neujalo. Čech by v životě nezapltil tolik peněz za obyčejnou vodu!“

Spletl se. Do roka byl trh zaplaven vodou v plastových lahvích a lidi ji kupovali jako diví. A kupují pořád.

Paříž se za těch pětadvacet let změnila. Včetně dopravy. Tenkrát ještě parkovaly autobusy na Martově poli těsně za sebou od Vojenské akademie až k Eiffelovce. Už dávno je tam pěší zóna, ale já nikdy nezapomenu na řadu vysokých elegantních autobusů značky Mercedes a Volvo, mezi nimiž jako zjevení působila nízká, otřískaná, ostře žlutá Karosa s velkým nápisem JZD Práce - nositel Řádu práce.

Přeji vám hezký zbytek léta.

Hana Marie Körnerová

Zeptali jsme se za vás

Budou pokračovat práce na opravě kostelíka sv. Petra a Pavla na Byšičkách i v letošním roce ?

Ano i v roce 2015 budou probíhat opravy na kostelíku sv. Petra a Pavla na Byšičkách. Začátkem měsíce února byly poptány tři firmy, aby předložily cenovou nabídku na opravu omítky na kostelíku sv. Petra a Pavla. Oprava kostela byla vysoutěžena jako celek, ale vzhledem k finanční náročnosti bude provedena v několika etapách. Nejlepší cenovou nabídku předložila firma p. Hlavatého ze Vřesníku. Nyní je již provedena oprava omítky na věži kostela a pracovníci z NPÚ a z MěÚ Jičín – Oddělení státní památkové péče, dolad'ují odstín konečného nátěru. V letošním roce bude provedena oprava omítky pouze na věži kostela. V současné době není ani oprava věže 100 % finančně pokryta. I když oprava omítek na věži včetně konečného nátěru bude vzhledem k využití postaveného lešení kompletně provedena, chybí nám na pokrytí provedených prací cca **230.000 Kč**.

Po částečné demontáži lešení kolem věže bude ještě letos provedena výměna krytiny na severní části lodi kostela. Tato část nebyla provedena v r. 2014 z důvodu nedostatku finančních prostředků. Výměnu krytiny provede a kompletně dokončí firma Střechy Z a L Kunderát z Lázní Bělohradu.

Do roku 2014 včetně, farnost Lázně Bělohrad žádala MK ČR o státní příspěvek z Havarijního fondu. V letošním roce farnost požádala MK ČR o státní příspěvek z programu „Podpora obnovy kulturních památek prostřednictvím obcí s rozšířenou působností (ORP)“.

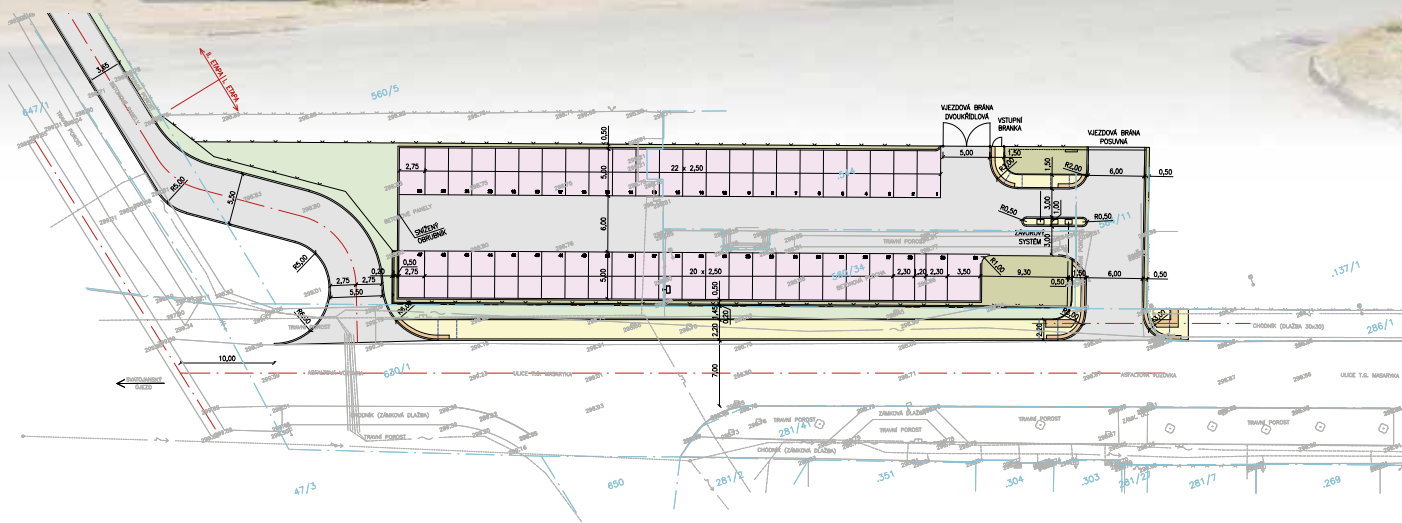
Děkujeme všem občanům a dárcům, kteří finančně přispěli a přispívají k záchraně této jedinečné dominanty bělohradské kotliny, kostelíka sv. Petra a Pavla na Byšičkách. Děkujeme městu Lázně Bělohrad, OÚ Lukavec a OÚ Vřesník za finanční pomoc v minulých letech. Věříme, že s pomocí dárců a sponzorů se nám podaří získat na letošní rok chybějící částku **230.000 Kč**.

(Bankovní účet pro Byšička: 1162193399/0800).

Děkujeme za sebemenší finanční příspěvek.

*Za ekonomickou radu farnosti ing. Jiří Bareš,
foto: Ladislav Stuchlík, autor*

Starosta odpovídá

Je pravda, že se bude bourat bývalá jídelna u Depragu a bude se tam stavět parkoviště?

Ano, je to pravda. Na jaře se na město obrátil ředitel firmy DEPRAG CZ ing. Jiří Kotyška, že firma připravuje demolici bývalé jídelny a na jejím místě chce vybudovat parkoviště pro zaměstnance. Vzhledem k tomu, že panelová plocha u bývalé jídelny zasahuje na pozemky města, dohodli jsme se na společném řešení této lokality. Po demolici jídelny postaví Deprag oplocené parkoviště s kapacitou zhruba 50 míst. Plot bude na hranici pozemku Depragu, vytvoří tak pokračování oplocení ve směru od vrátnice firmy. Město vybuduje chodník a částečně na pozemku Depragu (aby došlo ke splnění norem pro výjezd na silnici II. třídy) komunikaci směrem k Máchově ulici, která nahradí nevyhovující panelovou komunikaci podél železniční tratě. V současné době je tato investiční akce ve fázi projekční přípravy.

Na minulém zastupitelstvu se diskutovalo o odměnách zastupitelů. Je možné zveřejnit jejich výši?

Výši odměn zastupitelů je samozřejmě možné zveřejnit. V našem městě má zastupitel odměnu 600 Kč měsíčně, radní 1.900 Kč měsíčně, předseda výboru nebo komise 1.000 Kč měsíčně a člen výboru nebo komise 300 Kč měsíčně. Na červnovém jednání zastupitelstva města bylo schváleno, že od 1. července se při kumulaci funkcí budou tyto odměny sčítat. Znamená to, že člen rady města, který je zároveň členem komise nebo výboru, má měsíční odměnu 2.800 Kč. Domnívám se, že vzhledem k tomu, jakou mají zastupitelé zodpovědnost, se nejedná o žádné mimořádné částky.

Proč děláte pracovní schůzky zastupitelstva? V jiných městech toto nedělají a připá-

dá mně to zbytečné. To se tam domlouváte, jak budete hlasovat?

V našem městě jsou pracovní schůzky zastupitelstva města obvyklé, máme je zakotveny i v jednacím řádu zastupitelstva města. Většinou se konají 2 dny před veřejným jednáním zastupitelstva a pořádáme je z toho důvodu, že se na nich lépe osvětlí některé řešené záležitosti. Zastupitelé dostávají podklady elektronicky, ale třeba u nákupu, prodeje či směny nemovitostí, u investičních akcí, atd. je lepší vysvětlit důvody předložených návrhů ještě na takovéto schůzce, případně se může o návrzích diskutovat. O tom, jak se bude hlasovat, se na těchto schůzkách samozřejmě nedomlouváme. Víím, že v řadě měst tyto pracovní schůzky zrušili, já je považuji za přínosné.

Už delší dobu sleduji dopravní problémy v ulici Třetí strana u bývalé pošty. Parkuje tam plno aut a je tam složitý průjezd. Nebudete to nějak řešit?

O problému víme, mluvili jsme o něm i na jednání zastupitelstva města. Rada města schválila návrh, že část této komunikace (od Lázeňské po Macharovu ulici) bude jednosměrná. Nyní tento návrh rady města projednávají příslušné instituce (Policie ČR, odbor dopravy MěÚ Jičín).

Pavel Šubr,
foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

Zastupitelé města se na dalších zasedáních sešli **24. června a 15. července 2015 v kulturním sále lázní. 24. června** po kontrole usnesení z minulého zasedání zastupitelstva města a po zprávě z jednání rady města projednali záležitosti ohledně prodeje a bezúplatných převodů pozemků. Schválili m.j. také zveřejnění záměru uzavřít smlouvu o zřízení práva stavby letní

LEGENDA

	KOMUNIKACE asfaltobeton
	CHODNÍK betonová dlažba (200x165x60 mm), barva přírodní
	VAROVNÝ A SIGNALNÍ PÁS - CHODNÍK dlažba pro nevidomé (200x100x60 mm), barva bílá
	PARKOVACÍ STÁNÍ betonová dlažba (200x165x80 mm), barva přírodní
	ŘÍČNÍ OBLÁZKY
	ZELEŇ

restaurace v Bažantnici, kde zájemci mohou předkládat nabídky do 10. září 2015, a smlouvy o bezúplatném převodu stavby silnice na Brtve včetně pozemků pod ní z Královéhradeckého kraje na město s tím, že před převodem ji kraj opraví. Dále schválili závěrečný účet města za rok 2015 s výhradou a zároveň přijali opatření k nápravě chyb a nedostatků, schválili rovněž účetní závěrku města za rok 2014 a rozpočtové opatření č. 6/2015. Poté řešili odměny zastupitelů a schválili sčítání těchto odměn při kumulaci funkcí. Zastupitelstvo města vzalo dále na vědomí zprávu o průběhu investičních akcí města a zabývalo se záměrem prodeje školy v Brtvi, který se vzhledem k nesouhlasu občanů Brtve neuskuteční. V závěru zasedání se diskutovalo především o opravě komunikace na Brtve a budoucím řešení příjezdu do Brtve.

Na zasedání **15. července** se zastupitelstvo města zabývalo především 1. etapou dostavby sportovního areálu u Bažantnice (demolice starých fotbalových kabin, výstavba nových kabin s hernou na stolní tenis a vybudování inženýrských sítí). Zastupitelé schválili uzavření smlouvy se zhotovitelem (VALC Hradec Králové) a zahájení stavby a následně schválili rozpočtové opatření č. 7/2015.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

BĚLOHRADSKÁ KVÍTKA

na příměstském táboře

Jednou z možností, jak zabavit děti o prázdninách, jsou letní tábory. Pro ty, které chtějí zůstat v kontaktu s rodiči, jsou ideálním řešením příměstské tábory. Děti nikam daleko neodjíždějí, přes den se o ně stará tým zkušených a jim dobře známých pedagogů a odpoledne se opět vrací domů k rodičům. O tom, jaký byl ten letošní ročník, kterého se zúčastnilo šedesát dětí, nám tentokrát povyprávěli: Ludvík Lejdar, Jakub Matouš, Jirka Bičíš, Vojta a Denisa Neradovi, Anna Chomyšincová, Sofie Výdová a Marie Friesingerová.

1) Jaký je hlavní rozdíl mezi tradičním a příměstským táborem? Který je lepší?

- * **Ludvík** – Na normálním táboře jsem třeba pět dní a vůbec nevidím rodiče. Tenhle je lepší.
- * **Denisa** – Je to pro děti od první do šesté třídy, tak je to určitě lepší pro ty nejmenší, že se jim nestýská a instruktoři jsou taky z Bělohradu, takže je znají...
- * **Jirka** – Tak já to mám asi 30 m od domova, takže ráno v osm přiběhnu s bráchama a od školy to máme taky kousek... Tak to se mi líbí!

2) Jak vypadá stravování? Hýčkají si vás na táboře více než ve školním roce?

- * **Jirka** – Každý den máme výborné svačiny, třeba anglické rohlíky nebo koláče, a obědy jsou taky poměrně lepší. Máme mnohem vybranější jídla jako špagety, rizoto, svičková a tak...

3) Popište mi, jak probíhá takový běžný den na příměstském táboře.

- * **Marie** – Když ráno přijdeme, tak tam máme napsaná jména těch vychovatelů a víme třeba, že jako první bude tenis nebo hry nebo pink pong, nebo že je v programu něco významnějšího, jako třeba koně nebo minigolf. Jsme rozdělení na tři družstva a starají se o nás tři vychovatelé a dva pomocníci. A to se střídá.

4) Váš největší zážitek?

- * **Sofie** – Mě nejvíc bavily hry jako - Šly tři opice... Nebo když jsme vytleskávali jména.
- * **Anička** – Mně se nejvíc líbilo, jak jsme u školy skákali do písku, nebo kdo dohodí nejdál míčkem. Mě tam vlastně bavilo všechno. A všichni tam byli moc hodný, paní učitelky i děti.
- * **Vojta** – Nejvíc se mi líbil pink pong, protože my ho moc neumíme a tak jsme se do toho míčku už někdy i strefili!
- * **Marie** – Největší sranda byla, když jsme s kamarádkama ve družině hráli CINK a ty obrázky zvířat byly takový divný a ani nebylo poznat, že je to třeba prase. Paní učitelka Maruška nechápala, čemu se všichni pořád tak strašně smějou...
- * **Jirka** – Tak nejvíc jsme se asi zasmáli u skládání domina. Vždycky než jsme to dodělali, tak nám to asi pětkrát všechno spadlo. Taky s paní učitelkou Maruškou je velká sranda. Jinak každé den má něco do sebe.
- * **Jakub** – Nejvíc mě bavila atletika.
- * **Anička** – Nejvíc mě baví trénování s míčema, protahování se a cvičení.

5) Co nového jste se tu naučili?

- * **Marie** – Já jsem se tu hlavně naučila hrát pink pong a tenis.
- * **Denisa** – Nové hry, které nás naučila Maruška. Třeba PIF PAF, to byla zábava!

6) A jací byli instruktoři?

- * **Denisa** – Vedoucí jsou Maruška Hanzlová, Martin a Petra Menčíkovi a pomáhají jim Petr a Jirka Novotní.
- * **Marie** – No musím říct, že vedoucí jsou tady mnohem příjemnější než ve školním roce, protože když ve škole něco uděláme špatně, tak nás hned seřvou, ale tady nám jen řeknou, abychom to příště nedělali. A můžeme jim tykat!
- * **Denisa** – Já mám pana učitele Menčíka i na tenis a tak mu říkám pana trenéra nebo pane Menčíku. To už je takovej zvyk, že mu nedovedu tykat.

7) A ještě malé shrnutí na závěr. Jak jste si to užili a zúčastníte se příští rok zase?

- * **Jirka** – Mně se tady moc líbilo a jestli to příští rok půjde, tak bych rád chodil. Ale protože je to jen do šesté třídy, tak nevím, jestli to ještě bude možný...
- * **Jakub** – Jako jó, je to dobrý...
- * **Vojta** – Líbilo se mi tu a příští rok určitě půjdu.
- * **Ludvík** – Já bych to všem doporučil, protože je to tady strašná zábava.
- * **Denisa** – Jsem tady už sedmým rokem a taky bych to všem doporučila. Je to každý rok lepší. Dřív se třeba nechodilo na koně a taky různé ty vychytávky se zlepšují, třeba svačiny, hry...
- * **Sofie** – Jsem tady už druhý rok a moc se mi tu líbí.
- * **Anička** – Taky se hodně těším, až sem příští rok přijedu, protože se mně moc líbí to sportování.
- * **Marie** – Rozhodně bych to doporučila každému, kdo v ty dny může chodit!

Alena Fléglová, foto: atuorka

Bělohradští hasiči

BĚLOHRADŠTÍ HASIČI OSLAVILI 11. 7. 2015 V ZÁMECKÉM PARKU
135. VÝROČÍ TRVÁNÍ SBORU

Skautský tábor 2015

Letošní letní tábor bělohradských skautů proběhl od 25. 7. do 8. 8. v Horní Brusnici. Zúčastnilo se ho 44 skautů, skautek, vlčat, světlušek a roveří plus čtyři starší vedoucí a na střídačku 10 lidí v kuchyni. Byl na krásném místě a dětem se (snad) líbil. Jak to všechno bylo?

HLEDÁNÍ TÁBOŘIŠTĚ

Místo pro tábor se vybírá podle mnoha kritérií a je buď stálé, nebo, jako v případě bělohradského střediska, se hledá každý rok nové. Buď aby se skutečně jelo jinam, nebo aby se ukázalo, že to minulé bylo to nejlepší. Někdy v dubnu jsme vyrazili hledat něco nového. Zajímavě vypadalo údolí Bystrého potoka, stejně jako bývalé tábořiště ve Vidonicích. Nic z toho však neprošlo sítím požadavků. Už to vypadalo, že se pojedje na loňské místo nad Borkem, když zavolal starosta Horní Brusnice s dotazem: „Ještě hledáte místo na tábor, já bych o jednom věděl?“ Jeli jsme tam hned a zjistili, že splňuje většinu našich představ. Místo patří sokolům a po jednání se starostou obce a členovými Sokola bylo rozhodnuto: pojedeme do Horní Brusnice.

PŘÍPRAVA TÁBORA

Tábor se připravuje po několika liniích. Nejprve administrativa představující různá povolení a hlášení. V minulosti ji měl na starost Jirka Podlipný, který bohužel krátce před táborem zemřel, a tak to spadlo na Hanku Benešovou. Pak přišla na řadu příprava materiálu, což znamená řadu hodin tvrdé práce. Nachystat všechno potřebné je parketou Lubora Bajera, který byl také hlavním vedoucím tábora. Program je dalším okruhem předtáborového běsnění. Bylo rozhodnuto, že tábor bude v indiánském duchu a na přípravu padl veškerý volný čas mé chorvatské dovolené.

JEDEME

Od čtvrtka 23. 7. se na plácku nakládalo. Velký traktorový vlek, hluboký kontejner a káry za auta všech zainteresovaných otců utvořily v sobotu ráno docela pěknou kolonu. V autech seděli vedle otců i skauti, skautky

a roveří, kteří se na stavbě tábora plně podíleli. Základem je nejprve postavit stany, kuchyň, latríny a umývárny. To se podařilo za sobotu zvládnout. Večer přišla první zkouška odolnosti táborníků i táborových staveb. Velký vítr celou noc tahal za plachty a napínal lana. Všechno vydrželo. V neděli zbývalo dotáhnout stavby k dokonalosti a očekávat pondělní příjezd vlčat a světlušek.

UŽ JSOU TADY

Vlčata a světlušky jely na tábor vlakem. Možná to pro některé bylo první malé dobrodružství. Z Mostek šly do tábora pěšky. Přivítal je podáním ruky sám vedoucí tábora a hned je čekala malá opičí dráha k přezkoušení jejich pohybových dovedností. Po prvním nástupu se svlékly z kroje a mohly začít. Trefně to vystihla jedna hláška: „Jsou jak blechy.“ Skutečně, táborem se začalo rozléhat ťukání a řezání, prkna mizela ve velkém hřebíky na kila.

Vždyť každý chce mít ve stanu poličku alespoň dvoupatrovou.

TÁBOROVÝ ŽIVOT

Kdo to nezažil, nepochopí. Táborový život běží dvacet čtyři hodin denně. Ve dne hry, soutěže, táborové stavby, koupání, výpravy. V noci hlídky. Nebylo by lepší zůstat doma a pěkně se válet?

Budiček v sedm, rozcvička, hygiena, snídaně, kontrola stanů a nástup. Pak dopolední program. V poledne oběd, chvíle klidu a opět hurá na hry. Večerní nástup, ještě trochu zábavy, případně táborák a v půl desáté večerka. Pokud nemáš v noci hlídku, můžeš v klidu spát.

TÁBOROVÉ HRY

Program se nesl v indiánském duchu. Indiáni byli především lovci. Jít v jejich stopách znamenalo absolvovat čtyři lovecké výpravy. Na medvěda, jelena, ptáka a rybu. Hry měly vždy několik fází a byly nastaveny tak, aby jejich obtížnost byla vhodná pro starší i mladší táborníky. Například lov na jelena předpokládal ušití „bolasa“, dvou plátěných váčků naplněných pískem na šňůře, plížení v lese a pak samotný lov jelena kývajícím se na laně.

Protože skautský tábor musí mít i své jméno, tenhle byl pojmenován podle šumění větru - Vítr ve větvích, což bylo táborovou indiánštinou přeloženo jako Ten-va-ka.

NOČNÍ PŘEPAD

Přepadnout v noci tábor patří odjakživa k zábavě místních kluků. Je to taková hra na kočku a myš, pokud je neškodná a nedochází při ní k ničení vybavení tábora a děsu malých táborníků. Hlídky je většinou objeví, dojde k různě velké panice a je klid. Tábor Ten-va-ka zažil přepadení dvě. První brzo po začátku. V půl jedné se kluci plížili k táboru, hlídka na ně posvítila a kluci utekli. Větší přepadení proběhlo na začátku druhého týdne. Jiná parta se dostala do blízkosti tábora, sebrala několik věcí a po zásahu hlídky došlo asi k dvouhodinové noční honěné. Snad i tohle byla hra, jenže nesmí vyděsit malé táborníky tak, aby se v noci báli. Vždyť některým je sotva šest let.

ŽIVOT VESELÝ

K táborovému životu patří různé historky a neopakovatelné hlášky. Snad nejlepší pronesl jeden vlček, kterého jsem se ptal, zda už dostal dopis a jestli psal domů. „Dopis jsem dostal a našim jsem ho už taky poslal. Ten jsem měl pro ně napsaný už z domova.“

Jinou hlášku měl šestiletý Vítek. Protože je ještě předškolák, spal ve stanu se svým sedmnáctiletým bráchou Janíkem. Všeho se chtěl účastnit jako velcí kluci. Když přišlo na realizaci, volal na bráchu: „Janíku, pojď mně pomoci to udělat,“ a tak měl hezky uklizeno, úkoly splněny, jen Janík se dost naběhal.

Jindy při hromadném mytí vlčat v lavorech se ozval hlas: „A mohu se také umýt, i když nejsem vlček?“ Jindy při buzení večerní hlídky sedmiletých vlčat chudák Toník spal tak tvrdě, že vůbec nereagoval na jakékoli budící signály. Zpočátku byly použity ty mírnější, s postupem času i ty více drastické. Toníkovi to ale vůbec nevadilo, nechal se obléknout, obout a nasadit čepici. Když byl hotov, lehl si a spal dál. Hlídku pak odchodil Miky s Tomem.

NAKONEC JE KONEC

Závěr tábora byl ve znamení velkých veder. Vzhledem ke svému umístění na okraji lesa pod stromy nebylo vedro tak kruté, ale přesto bylo lepší jít každý den odpoledne na Mostka na koupaliště. Ve čtvrtek před závěrem se všichni vyspali pod širákem a absolvovali stezku odvahy, která ke každému táboru patří. V pátek byl závěrečný táborák, rozloučení a v sobotu balení. Hodnotit budeme až za čas, až se v nás tábor rozleží.

Poděkování patří všem, kteří se na přípravě, organizaci, stavbě a bourání tábora podíleli.

Bylo to krásné, příští rok na shledanou.

Ladislav Stuchlík, foto: autor

Bad Leonfelden

 Rakousko

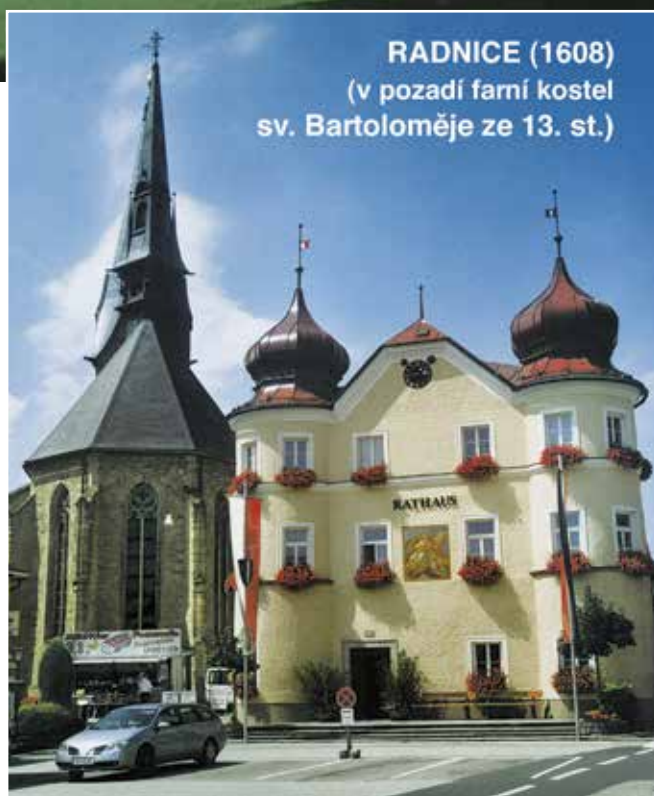

Při sjezdu z hraničního přechodu Studánky do leonfeldenské kotliny mě zaujala nápadná podobnost s tou naší bělohradskou. Obklopena prstencem lesů, svěží a čistý vzduch, křišťálová voda vyvěrající z hlubin země. Rašelina. Nevelké městečko **Lázně Leonfelden** (749 m n.m., 4050 obyvatel) mě přivítalo neobvyklou atmosférou. Konal se zde tradiční letní Stadtfest neboli Slavnosti města. Ulice, parky, kostely a kavárny byly plné lidí - většina místních v krojích či v božíhodových oblecích, mladí v džinsách a tričkách s anglickými nápisy.

Také dveře radnice byly otevřeny dokořán a návštěvník si tu v předsálí mohl nabrat prospekty a reklamní deštníky, prohlédnout si historické fotografie města, postát pod krucifixem nad

Poutní kostel MARIA SCHUTZ am BRÜNDL (1761)

RADNICE (1608)
(v pozadí farní kostel sv. Bartoloměje ze 13. st.)

hlavním vstupem do úřadu. Hned vedle pak reliéf s motivem sv. Bartoloměje, patrona města. Stejně tak průčelí budovy nezdobily vlajky města či Evropské unie, nýbrž rudé pelargonie a freska sv. Bartoloměje. Duchovní přesah budovy a úřadu navíc umocňoval blízký gotický kostel sv. Bartoloměje.

Na slunečnicemi vyzdobené náměstí jsem vkročil ve chvíli, kdy starosta města, pan Alfred Hartl, vítal návštěvníky Stadtfestu a místní i návštěvníky seznamoval s všednodenní prací a životem města a službami, jež poskytuje tamní lázeňství. A byla to bohatá nabídka pro tělo i duši; vodoléčba, léčba pohybového ústrojí (rašelina), medicínská kosmetika, wellness, odborná léčebná péče, terapie. Kvalitní, flexibilní individuální služby v tradici Sebastiana Kneippa, bohatá nabídka nej-různějších relaxačních a sportovních zařízení: Aqua Leone, jízdárna, tenisová hala, městská hala (968 m²), asfaltové a kerlingové dráhy, golfový park, rozhledna Sternstein.

130 km naučných a turistických stezek včetně historické solné, švédské hradby, obětní kameny, rašeliniště. Školní muzeum, muzeum místních památek, poutní kostel, koncertní a divadelní sál. Pohostinnost a pozornost místních příkladná, stejně

jako bohatá nabídka regionálních jídel a mezinárodních specialit. Vzorně udržovaná stará architektura v dokonalé harmonii s architekturou moderní, místy až futuristickou. 10 hotelů, řada penzionů, nevelký, avšak velmi romantický Schuber Park, v němž se zrovna odbývala svatební hostina. Vloudil jsem se dovnitř a ochutnal svatební koláčky a jiné dobroty, spláchl je oranžádou a v duchu slíbil svatebčanům i městu, že se jim za vše odvděčím článkem v Bělohradských listech. (Omlouvám se, že poněkud opožděně - ale přece...!)

V městském parku hrála místní dechovka také české písničky

Po svatbě v Schuber Parku

Potud afinity. Víc než podobností či příbuzností všímá si člověk rozdílů. Co se týká infrastruktury, čistoty a zachovalosti starých domů, jsou na tom leonfeldenští o hodně líp. Moderní architektura (budov i interiérů) je o pár let napřed. Duchovní a kulturní atmosféra nesrovnatelná. Káva kvalitnější, avšak výrazně dražší. Silnice hladké jako dětská dlaň, provoz plynulý, mezilidské vztahy otevřenější, čistota k rozbrečení. Nikde cigaretový nedopalek zašlápnutý v trávě či na chodníku, o pohozených PET-lahvích nemluvě. Absence bezdomovců. Končím sloganem bedekru: „Bad Leonfelden besuchen - sich finden!“ („Navštívit Lázně Leonfelden - najít sebe!“)

Jistým zklamáním pro mne bylo Informační středisko. Pár slušných prospektů, skládaček a map jsem sice našel, ale po nějaké brožurce či knížce ani vidu, nejspíš proto, že nedaleko bylo knihupectví, které jsem jim tiše záviděl. Ve výkladní skříni vše, mimo jiné i české knihy.

Městské noviny (Bad Leonfelden **GEMEINDEBLATT**), plnobarevně tištěné na kvalitním papíru s mnoha fotografiemi, ale po nějaké povídce natož básničce ani stopy. Strohé informace o dění ve městě, programy divadel, koncertů, výstav, sportovních akcí. Trochu nuda, záplava reklam v moderním grafickém designu.

Ač jsem se tomu zpočátku vyhýbal, stejně jsem se neubráníl srovnávání. Jsem si vědom, že jakékoliv srovnávání něčeho s něčím vždy jaksi pokulhává a většinou zroskotává na samém prahu subjektivity, přesto se u pár postřehů pozastavím.

Bad Leonfelden (dále jen BL) byly založeny roku 1836.

Lázně Bělohrad (dále jen LB) 1885. (V obou případech se nejedná o založení města, nýbrž lázní).

Nadmořská výška BL činí 749 m n.m.

Nadmořská výška LB činí 294 m n.m.

Obě města jsou obklopena smíšenými lešy.

Severní panoráma BL rámuje na severu Šumava.

Severní panoráma LB rámuje Krkonoše.

Obě města mají kostely: BL sv. Bartoloměje a Maria Schutz am Bründl, LB chrám Všech svatých, kost. sv. Jiří a Byšičky.

BĚLOHRADSKÉ KARNEVALY

K Bažantnici patřila po válce neodmyslitelně letní restaurace s živou hudbou k tanci i k poslechu denně mimo pondělek, tenisové turnaje a zápasy, nedělní promenádní koncerty, ale také velké letní karnevaly, po řadu let spjaté s libereckým orchestrem Ládi Bareše a s jeho hosty. Bažantnice se na jednu noc stala centrem zábavy a tance pro několik tisíc lidí ze širokého okolí.

Viditelné přípravy začaly již několik dní přede dnem karnevalu. Jednou z plakátovaných atrakcí bylo i pohádkové osvětlení lázeňského parku. Několik elektrikářů natáhlo příčné nosné dráty mezi stromy po takzvané hlavní cestě od vchodu u lázní kolem hudebního pavilonu až k jezírku. K nim připevnilo podélné vedení většinou nad středem cesty, na něm byly v rozmezí asi deseti metrů objímky a v nich místy barevné, místy bílé žárovky, podle světelného efektu asi tak čtyřicítky. Dnešní divák, zvyklý na reflektory, halogenová svítidla, stroboskopy a laserovou podívanou, by byl asi notně zklamán a asi by nad tím ohrnul nos, ale když si uvědomíme, že v té době si na veřejné osvětlení Lázeňské ulice hrála jedna lampa na mostě, druhá před Bohumilkou, třetí u sokolovny a poslední u lázní, tak to byla skutečně mimořádná iluminace.

Součástí tohoto pohádkového osvětlení byl i měsíc, diskový papírový lampion asi metr v průměru se dvěma žárovkami uvnitř, zavěšený na větvi borovice na louce naproti hudebnímu pavilonu. Současně stavěli

tesaři ne lešení, ale dřevěný taneční parket na louce proti hudebnímu pavilonu.

V den karnevalu se ráno objevil vedle parketu zajímavý muž neurčitého věku i zevnějšku, z kufru, který si přinesl, vykroužil nízkou trojnožku a do ní umístil válcovou nádobu z bílého plechu. Posadil se vedle na vypůjčenou zahradní židli a podřimoval. Přes nezajímavý vzhled i chování to byla jedna z důležitých karnevalových osobností. Ta nádoba byl dešťoměr a onen muž pracovník pojišťovny. Měřil dešťové srážky (to kdyby přšelo) a podle nich pak pojišťovna vyplatila pojistné, protože karneval byl proti nepřízni počasí pojištěn. Někteří místní vtipálkové se zabývali myšlenkou nalít onomu měřiči do nádoby půllitr piva či jinak dešťoměr zneuctit. Zda se jim to podařilo, nevím, ale nikdy jsem muže jinak než podřimujícího neviděl. A to by se asi choval jinak.

Ke karnevalu také patřil na plakátech a pozvánkách uváděný vodník. Svě působitě měl na jezírku. Pohyboval se střídavě na hrázi a na ostrůvku, který byl se břehem spojen jakýmsi můstkem, vlastně jen širší fošnou. Po té balancoval hned tam, hned zpět. Nebyl to nikdo jiný než bělohradský kamnář Flek, a i když se vystavuji nebezpečí stihání úřadem na ochranu osobnosti či žaloby od žijících členů rodiny, popíši jeho vystoupení. Oblečen byl v divadelním kostýmu vodníka z Jiráskovy Lucerny či Dvořákovy Rusalky. Zelený fráček, klobouček téže barvy, žluté kalhoty a červené holinky, k tomu příslušné líčení herce kočovného divadla nižší kvality. Podle pohádek vodník nesmí vyschnout, náš vodník se vytrvale zaléval pivem. Bavil publikum drsnými až obhroublými vtipy a historkami. To se tam shromáždilo v dosti velkém počtu, ale nebylo to pro herecké kreace v duchu předměstských komiků, ale, a to jim nechci sahat do svědomí, že škodolibě očekávali, kdy se vodník sesune z vratké lávky do svého živlu. Toho se však nikdy, i přes později nepřilíh jistý krok pohádkové bytosti, nedočkali.

S panem Flekem je spojena ještě jedna úsměvná příhoda, pravděpodobně s mnoha opakováními. I když se neváže ke karnevalu, snad nebude od věci, když ji uvedu. Tatínek Flek chořoval se synem a zetěm sem tam do hospody na pivo. Po jisté době, dané několika vypitými poháry, se odehrával tento rozhovor:

„Tak mládenci, jdeme domů.“ „Ale tatínku, my nemáme ještě dopito.“ „Tak to já si dám ještě jedno!“

Po chvíli: „Tak tatínku, jdeme domů!“ „Ale mládeži, já nemám ještě dopito!“ „Tak to my si dáme ještě jedno!“

Jak vidíte, dialog nebere konce, ten asi nastal s uzavírací hodinou hostince.

Hlavní hudební ozdobou karnevalu byl liberecký orchestr Ládi Bareše. Sluší se říci na počátek, že tento big band je u nás skutečně jedinečný, ojedinělý. Vždyť hraje pod původním názvem a v tradičním obsazení

velké kapely již více než 66 let. Kdo si dnes vzpomene na Karla Vlacha, Karla Krautgartnera, Václava Hybše, Jaromíra Vomáčku či jiná slavná tělesa jinak než ve spojení s nostalgickou minulostí. Vidíte, a na koncert orchestru Ládi Bareše, na živý orchestr, můžete jít třeba i v tomto měsíci. A co navíc, více než šedesát let hraje altsaxofon a klarinet docent Vladimír Kracík, s kterým na slavnou dobu bělohradských karnevalů vzpomínáme.

„Do Bělohradu jsme jezdili řadu let po sobě, bylo to vždy v době Libereckých výstavních trhů. Na nich jsme měli trvalé angažmá, hráli odpoledne při každodenní estrádě asi tak od tří do pěti hodin. Pak jsme se často i s našimi hosty sebrali a jeli autobusem na karneval. Protože v Bažantnici nebyly šatny, jeli jsme již z Liberce v našich kostýmech. V jediném autobuse byla i naše celá technika, v té době to bylo kolem dvaceti skládacích muzikantských pultů, asi šest mikrofonů se stojany, jeden zesilovač, jeden mixážní pult, čtyři reproduktorové skříně a to bylo všechno. Možná, že kytarista měl svůj zesilovač a bednu, ale to si nejsem jistý. Když se podíváme dnes, že výkon zesilovačů kapely o šesti - sedmi lidech by stačil na strojní vybavení středního truhlářství a světla spotřebují tolik jako půl menší obce, pak naše kapela byla nejen prvotřídně umělecká, ale i ekologická. Nástroje měl každý hudebník v kufríku nějak na klíně nebo opřené do uličky.

Z našich hostů si připomenu Waldemara Matušku, Melánii Oláriovou, Milana Chladila, Evu Pilarovou a Karla Štědrého a ty jsme také představovali v Bělohradě.

Vzpomínám si, že v Bažantnici byla vždy mimořádně silná koncertace hezkých mladých děvčat a kapelník měl vekou práci udržet nás v pa-

vilonu alespoň v tom počtu, aby diváci zvukově nepoznali, že některý ten muzikant chybí a věnuje se tanci.

Láďa Bareš byl výborný trumpetista, hrál od svých dvaceti let v orchestru Gustava Broma a to již něco znamenalo. Tu náročnost si přinesl i do svého orchestru, ale přitom nezkalil zábavu. Třeba při jeho šedesátinách dostal od orchestru silnou vázanou knihu se zlatým nadpisem: *Sexuální život po šedesátce*. Když ji otevřel, zjistil, že jsou to svázané jen bílé čisté listy, malinko zrozcipitěl, ale pak se dal do upřímného smíchu.

Rozuměl též lidským slabůstkám, a když v období normalizace zmizely z restaurací všechny hrací automaty (herny v té době nebyly vůbec), nainstaloval jeden z nich na své chatě a jeho přátelé tam mohli prožít trochu hráčského adrenalinu. Jaké procento ze vsazených mincí mu teklo do kapsy, nikomu nikdy neřekl.“

V restauraci hrával místní orchestr pana Hlavatého, o něm již byl v Bělohradských listech milý a výstižný článek.

Obě hudby vyhrávaly dlouho do noci, kouzelná Bažantnice, vlahý letní večer, tajemná noc, nebylo by snad ani možné, aby při karnevalech nevznikaly vztahy porozumění, lásky a karneval byl i počátkem pozdějších manželství lidí, kteří se sešli jen díky němu, neboť jinak trvale žili více než sto kilometrů od sebe. Já sám znám hned jedno takové a je šťastně dodnes.

Jiří Vacek, foto: archiv

STARÉ RODY BĚLOHRADSKA A JEJICH VÝZNAČNÍ PŘEDSTAVITELÉ

ODKUD PŘIŠLI ČEŘOVŠTÍ

V tomto čísle listů přinášíme pojednání o jednom rozvětveném rodu Bělohradska, jehož příslušníci nosí starobylé české příjmení Čeřovský, které v průběhu času mělo např. v matrikách více písemných podob. Mužů s příjmením Čeřovský je v republice asi 382 a stejně množství žen příjmením Čeřovská. Nejvíce v Jičíně a okolí. Není vůbec jasné, co dalo vzniknout tomuto příjmení, a existují konstrukce, které více méně asociují libívou, i když značně nepravděpodobnou domněnku o šlechtickém původu jeho nositelů, či že příjmení dal vzniknout Čeřov v Jičíně. My přinášíme spíše úsměvný výklad s tím, že toto příjmení mohlo být odvozeno od čeřenu znamenajícího rybářskou síť, či od týmž slovem pojmenovávaného roštu nad ohništěm pece. Možná dokonce, že ke zrodu příjmení přispěl stejným slovem „čeřen“ pojmenovávaný pekelec, tedy místo nad pecí, kde se spalo. Pak by podle našich předků mohl „čeřovským“ být označován ten, kdo spí, či „válí se“ na peci. Ale to již silně spekulujeme a pravda bude pravděpodobně úplně jiná.

PŮVODIŠTĚ VŠECH SOUČASNÝCH ČEŘOVSKÝCH BĚLOHRADSKA JE BOROVNICE

Borovnice je protáhlá vesnice nacházející se severně za Peckou v údolí Boreckého potoka, která svým východním okrajem takřka navazuje na Borovničku. Za starodávna byla nazývána Hrubou Borovnicí („hrubá“ s významem „velká“ na rozdíl od Malé Borovnice, dnes Borovničky) a po celé generace tam Čeřovských žilo mnoho rodin a nikde jinde ze širokého okolí než právě jen tam jsou rodiny tohoto příjmení písemně doloženy již krátce po válce třicetileté. Podle matričních záznamů peckovské fary víme, že v r. 1657 tam jistě žil Burian Čeřovský s rodinou, manželé Martin Čeřovský s Marií a v témže roce dne 2. února se odtamtud v peckovském kostele oženil Jiří Čeřovský s Dorotou Šturmovou. Nevěsta Dorota se vdávala již těhotná a muselo to být na ní vidět, protože již 14. května toho roku byla pokřtěna její první dcera Anna.

U Čeřovských se zřejmě jednalo o české rodiny, jejichž potomci – pokud se ze vsi neodstěhovali – se v průběhu následujících časů zcela poněmčili a tak již po třech stoletích v období protektorátu, kdy ves byla součástí Sudet, se vesměs spolu s většinou ostatního obyvatelstva hlásili k národnosti německé. V r. 1945 takovéto rodiny Němců s příjmením psaným již „Cersovsky“ obývaly 16 tamních domů a jelikož všichni byli po válce odsunuti, dnes tam obyvatelé s tímto příjmením již nenajdete. Pouze ve zdi hřbitova zazděný náhrobek s příjmením Cersovsky je mementem na ty, kteří s tímto příjmením kdysi ve vsi žili.

Několik Čeřovských se přistěhovalo k nám a stali se zakladateli několika větví Čeřovských Bělohradska

ČEŘOVŠTÍ NA BUKOVINĚ

První z nich Josef Čeřovský přišel v r. 1770 na Arnoštov. Od Ludmily Páté, vdovy po Jakubu Pátém, koupil na Arnoštově chalupu čp. 10 a s vdovou se oženil. Přistěhoval se ještě před zrušením nevolnictví a tak musel překonat problémy spojené s povolením k přestěhování a povolením ke sňatku. Vdovu znal podle jejího zemřelého manžela Jakuba Pátého z jeho rodiště, neboť Jakub pocházel ze Ždírnice a to je ves od Borovnice jen kousek přes les.

Borovnice

Josef byl přičinlivý a zakrátko koupil na Horním Javoří další dvě chalupy současných čp. 22 a čp. 23 a hospodařil pak na všech třech chalupách. Po smrti manželky se opět oženil, hornojavořské chalupy směnil v r. 1782 za statek čp. 1 na Bukovině, přestěhoval se tam a na Bukovině si dobyl vážnosti a stal se rychtářem.

Druhý v pořadí, který se v r. 1783 z Borovnice přistěhoval na Bukovinu, byl **Jan Čeřovský**. Ten se přizemil k sedlákovu Josefu Trybenekrovi na čp. 25, neboť se oženil s jeho dcerou a ujal se na polovině tchánových pozemků vzniklého nového půlstatku dnešního čp. 27. Jan pak koupil statek čp. 4 a nakonec v r. 1791 skončil na dnes již zaniklé chalupě čp. 18, kde dnes na místě původního stavení stojí domek čp. 53.

V r. 1921 na Bukovině žily čtyři rodiny Čeřovských. Na čp. 4 František Čeřovský (*1876) spolu s manželkou Annou (*1887) a rodinou, na čp. 35 Václav Čeřovský (*1849) s manželkou Annou (*1860), na čp. 37 rozvedený rolník Antonín Čeřovský a na čp. 39 sedlák Josef Čeřovský (*1875) s manželkou Marií (*1883). Všichni si v důsledku českého prostředí udrželi národnost českou pro sebe a i své potomky.

ČEŘOVŠTÍ V BRTVI

Třetí Čeřovský v r. 1784 přistěhoval z Borovnice na Bukovinu byl kolář **Ignác Čeřovský** (*1757), který se právě toho roku přizemil k chalupníkovi Michalu Trybenekrovi na chalupu čp. 10 a jeho manželkou se stala jeho dcera Alžběta (*1763). Tak se dva Čeřovští přizemili do rodin bratrů Trybenekrových a jejich manželkami se staly vlastní sestřence. Manželé pak hospodařili na chalupě čp. 33, než se v r. 1791 z Bukoviny odstěhovali do Brtve, kde koupili chalupu čp. 12. Z této chalupy se pak potomci rozšířili do jiných míst v Brtvi, na H. N. Ves a i do Trotiny. Na této chalupě se jeden z Ignácových potomků jménem Jan a prapradědek těch dnešních postaral o vzrušení ve vsi, neboť zrovna na 1. máje r. 1911 spáchal sebevraždu a zastřelil se. Potomci se na usedlosti udrželi do současnosti. V r. 1921 Čeřovští této větve žili též na čp. 57 a na čp. 6 zde ve vsi. Jinde ve vsi žili další Čeřovští, ale hornoveské větve, vesměs české národnosti.

ČEŘOVŠTÍ NA H. N. VSI A V LÁNECH

Lány čp. 19

Zatímco ti předchozí na Bělohradsko přišli svobodní, tak v r. 1784 na H. N. Ves a do Lánů se z Borovnice přistěhovaly ještě dvě rodiny Čeřovských a to byli již poslední z přistěhovaných Čeřovských. Dnes bychom řekli, že to byli ekonomičtí migranti, neboť sem přišli z důvodů zlepšení svých ekonomických poměrů a zde si do dědičného nájmu rodiny od vrchnosti koupily chalupy vzniklé na parcelách právě rozparcelovaného hornoveského Kopeckého dvora – tzv. famílie.

Na lánskou chalupu současného čp. 19, tehdy nově postavenou v prostoru bývalého panského ovčína zvaném Ohrady, se se svojí manželkou Annou Alžbětou (*1740) a početnou rodinou přistěhoval **Antonín Čeřovský** (*1738). Není bez zajímavosti, že hospodář se po smrti své manželky oženil podruhé a jeho manželkou se stala Barbora, dcera familianta Finka z H. N. Vsi čp. 31. I jeho syn František Čedřovský se přiznal k Finkovým a jeho manželkou se stala mladší z dcer Apolena. Vznikly tak zapeklité příbuzenské poměry. Otec Antonín byl pak ke svému synovi Františkovi zároveň jeho švagrem, a tedy Františkova nevlastní matka Barbora byla zároveň jeho švagrová. Děti otce z jeho nového manželství byly Františkovi nevlastní sourozenci po otci a synovci a neteře po jejich matce. Raději toho nechme. Potomci lánských Čeřovských se pak rozšířili po Bělohradsku a chalupu na Ohradách drželi až do současnosti.

Na Německý kopec na H. N. Vsi na období vzniklou chalupu čp. 33 se též v 1784 se svojí rodinou přistěhoval z Borovnice **Josef Čeřovský** (*1739) s manželkou Alžbětou a rodinou a potomci udrželi tuto chalupu do současnosti. Poslední z nich Jaroslav (*1921, †2014), přezdívaný „Pám-bík“, se dožil 93 let.

Nutno napsat i o další rodině koláře **Jana Čeřovského**, který v r. 1842 si pod mlýnským náhonem v P. N. Vsi postavil na obecním pozemku domek čp. 42 a do něhož se se svojí rodinou odkudsi přistěhoval. Původ tohoto rodu je zatím zastřen rouškou tajemství, která bude stržena, až budou k dispozici digitalizované peckovské matriky. V rodu Čeřovských domek zůstal ve vlastnictví po šest generací až do současnosti. Poslední obyvatel domku Jaroslav (*1923, †2013) měl v době svého zaměstnání rovněž přezdívku a to „Hasák“ a dožil se 90 let.

Zbývá se zmínit o vnukovi stavebníka právě zmíněného domku čp. 42 a jeho pošlosti. Byl jím pekař František Čeřovský (*1872), který v l. 1900 - 01 postavil v Lázeňské ulici rohový dům čp. 176, ale ne

Lázeňská ulice čp. 176

Horní Nová Ves čp. 33

ledasjaký. Byl to dům s věžičkou a takových je v Bělohradě jen pět!

Poslední po meči z této pošlosti je **František Čeřovský** (*1943), zvaný „Šanta“, který v domě provozuje vinárnu Neptun. Jsem s ním na den stejně starý a oba si toho považujeme.

Josef Špůr,
foto: Ladislav Stuchlík, archiv

1

Kdo nejel na dovolenou, zůstal na Pardoubku stejně jako Janička Štěrbová (1971).

2

Plovárna na Pardoubku těsně před válkou.

3

Letní tenis v Bažantnici (1938).

Vážení čtenáři, od loňského mimořádného čísla Bělohradských listů v nich vychází seriál historických fotek. Do tohoto čísla jsme po ohlasu vás, čtenářů, zařadili soubor historických fotek „Léto v Bělohradě a naše dovolená“.

Milí čtenáři, v dalším čísle listů chceme zařadit historické fotografie s tématem „Podzimní mozaika“. Pokud máte fotky, které by stály za otištění, prosím, zapojte se a snímky dodejte do Městského kulturního střediska Lázně Bělohrad.

Uzávěrka pro fotografie do BL 5/2015 je 25. 9. 2015.

Kontakt mks@lazne-belohrad.cz.
Redakce

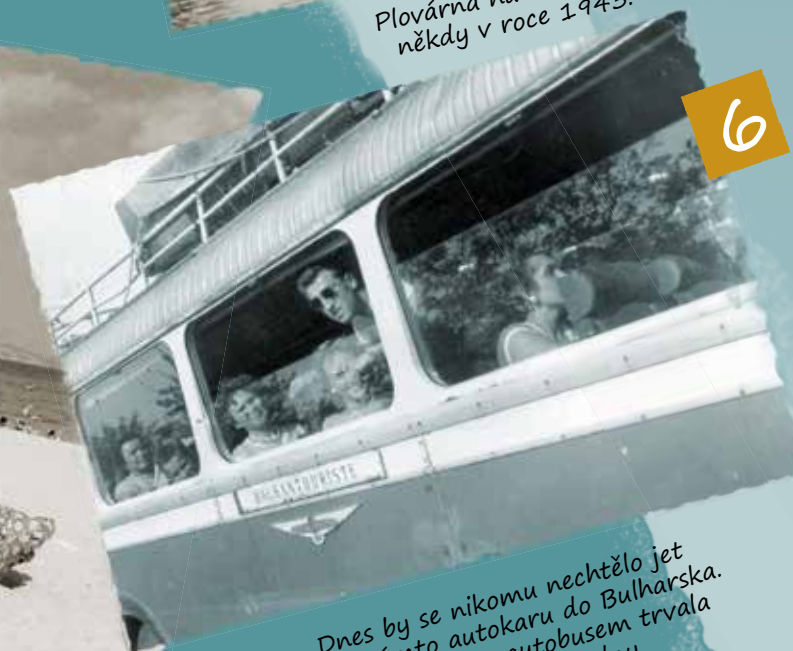
Plovárna na Hlubokém někdy v roce 1943.

5

V Bulharsku se jezdilo na velbloudech.

4

6

Dnes by se nikomu nechtělo jet v takovémto autokaru do Bulharska. Cesta vlakem a autobusem trvala v roce 1959 tři dny.

Plovárna na Pardoubku.

7

Tenisová trojka Dvořákových
v Bažantnici (1933).

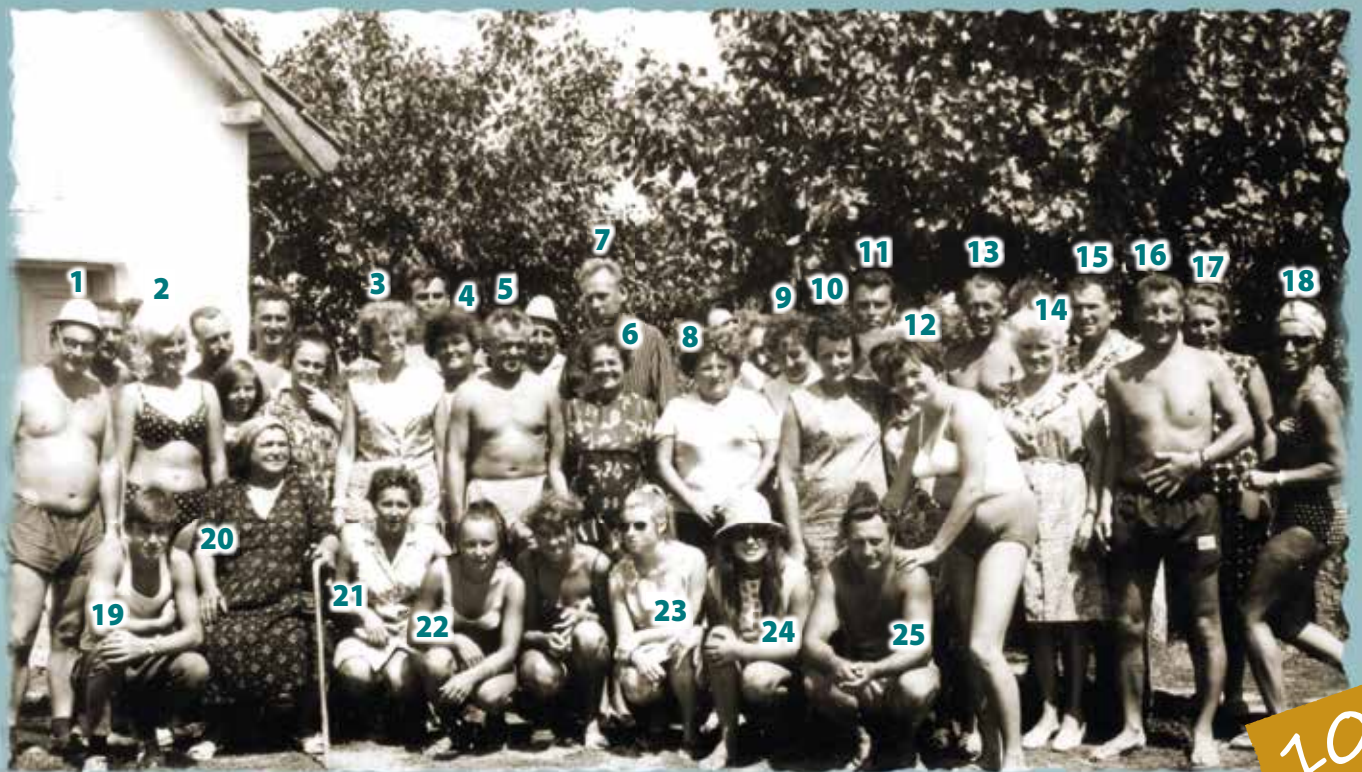
Zájezd fotbalistů
do jižních Čech (1957).

9

V květnu 1969 se ZV ROH Náradí rozhodl uskutečnit dva čtrnáctidenní zájezdy k moři. Zdeněk Klůz a řidič Jaroslav Jakoubek odjeli na průzkum do Bulharska, kde se jim v kempech zdálo všechno špinavé, a tak se vrátili do Rumunska a vybrali pobyt v Costinesti.

12. července 1969 se rozjel plně naložený autobus s lidmi, stany a zásobami přes slovenské Komárno a Maďarsko do Rumunska. V Rumunsku se parkovalo v Oradea, kde nás hostili výbornými steaky. Tam začalo pršet. Postavily se stany, naštěstí na kopečku. Ráno, k našemu zděšení, nám bylo sděleno, že jsou kolem velké záplavy a spadlé mosty. Porouchal se nám trochu autobus. Pomohli nám návštěvníci z hotelu, kteří nám v Kluži vyjednali opravu. Pokračovali jsme do Brašova, kde jsme nocovali. Další den jsme kvůli spadlým mostům museli jet přes hory. Cesta byla hrozná, v zatáčkách jsme se obávali, že se autobus zřítí. Při sjezdu do nížin jsme zase jeli vodou, která nám sahala až po druhý schůdek. Zdeněk filmoval a já měla fotit. Nebyly vidět patníky ani příkopy. Nějak jsme to zvládli. Dojeli jsme do Costinesti, kde na nás měla čekat paní domácí. Ta však nikde nebyla. Při čekání příběhla babka bydlící o dva domy dále a zvala nás, ať se ubytujeme u ní. Její manžel byl předseda rybářů. Uměl trochu rusky, žena však ne. Podmínky byly velmi skromné. Další turnus bydlel ještě o dva domky dál, kde domácí uměl dobře francouzsky. Domluva byla dobrá. Paní se jmenovala Aurora a syn, který se učil česky, se jmenoval Mirko. Tam se potom jezdilo více let.

Marie Klůzová

10

Zájezd zaměstnanců Náradí do rumunské Costinesti.

Stojící: 1. Zdeněk Klůz st., 2. Douchová, 3. Marie Klůzová, 4. Eva Rudišová, 5. Jaroslav Jakoubek, 6. A. Jakoubková, za ní 7. Rudiš, 8. L. Pechová, 9. J. Čeřovská, 10. Čeřovská st., za ní 11. Rychetský, 12. J. Jirásková, 13. Herbrých, 14. Farská, 15. Pech, 16. Horáček, 17. Herbrýchová, 18. Horáčková.

Přední řada: 19. Klůz ml., 20. rumunská „paní domácí“, 21. Stuchlíková, 22. Stuchlíková ml., 23. Klůzová ml., 24. Jakoubková, 25. Jirásko.

LÁZEŇÁK

Poslední červencový víkend pořádaly moravskoslezské Klimkovice Lázeňský pohár ve fotbale. Tento turnaj osmi lázeňských měst měl letos již 38. zastavení a Bělohradští po loňském vítězství ve Velichovkách prvenství obhajovali. Ve finálovém utkání po penaltovém rozstřelu zvítězili nad Luhačovicemi, a získali tak tuto trofej již po osmé v historii soutěže.

(red)

70 let kopané

v Klimkovicích

1945 – 2015

38. ročník Lázeňského poháru ve fotbale

KLIMKOVICE

25.–26. července 2015

DOBŘÝ DEN, PANE STAROSTO,

rozhodl jsem se Vám napsat tento pochvalný dopis ohledně tenisové haly, kterou provozujete. Jsem z Jičina a je mi 57 let a právě před dvěma lety jsem se rozhodl hrát tenis a naučit se tenisovým základům právě u Vás v tenisové hale.

Jelikož byl již podzim a rozpis hodin v hale byl již hotov, poprosil jsem Vašeho správce haly pana Slámu, jestli by mi zavolaal, kdyby někdo odřekl, a já bych si tyto hodiny vzal. Mohu říci, že takový přístup k práci a ochota pana Slámy mě velice překvapily a potěšily. Nejen že mně vždy zavolaal, že se nějaká hodina uvolnila, ale když jsem sám nebo s kamarádem procvičovali jednotlivé údery včetně podání, pan Sláma byl nápomocen i radou.

Za půl roku jsem se zdokonalil tak, že jsem navštívil turnaj amatérů v Semilech a o rok později tedy tento rok, jsem účastníkem druhé tenisové ligy amatérů.

Díky Vaší hale a hlavně vřelému přístupu pana Slámy, který mně byl nápomocen v mých začátcích, a tím mi pomohl najít i nový smysl života a dodal novou energii, jak po fyzické tak i po psychické stránce.

Tímto krátkým dopisem jsem chtěl upozornit, že jsou mezi námi ještě dobří a poctiví lidé, kteří dělají i něco navíc, než musejí.

Ještě jednou díky a jsem s pozdravem

Zdeněk Vondráček z Jičina.

HLEDEJ BĚLOHARSKÁ PŘÍJMENÍ

- 1) Žádné pole leknín neurodí.
- 2) Mocně zadupe chlapec.
- 3) Zátok a Řek Manolis finišují.
- 4) Doba rešerším nepřeje.
- 5) To je čistá reklama.
- 6) Volej Darkovské lázně.
- 7) Nakup o pekáč víc.
- 8) Jakou bekovku si koupil?
- 9) Karle, Tebe nešálí zrak?
- 10) Vám nemohu šek proplatit.
- 11) *Sestavil: Proč Eliška věčně pláče?*

Divadelní soubor Erben

ve spolupráci NIPOS ARTAMA, městem Miletín za finančního příspěví Královéhradeckého kraje a Ministerstva kultury ČR pořádá

XX. DIVADELNÍ ERBENŮV MILETÍN

10. 10. – 12. 12. 2015

Sál Sousedského domu Miletín

Vstupné 70 Kč;

děti na dětské představení 40 Kč

SOBOTA 10. října 2015 v 19:30

Škeble, DS gymnázia Lanškroun
Daniel Keyes

Vo tom mi nemluv

Režie: Jan Střecha

PÁTEK 23. října 2015 v 9:30

Divadlo D21, o.s. Malé Vinohradské
Ondřej Sekora

Ferda Mravenec - práce všeho druhu

Režie: Marie Míková

SOBOTA 24. října 2015 v 19:30

DS Havlíček Neratovice

Jean - Marie Chevret

Odjezd nejistý

Režie: Milan Šára

NEDĚLE 6. prosince 2015 ve 14:30

Divadelní spolek J. N. Štěpánka Chrudim
Karel Čapek

DOKTORSKÁ POHÁDKA

S mikulášskou nadílkou

Režie: Karel Bříza

Sobota 12. prosince 2015 v 19:30

Divadelní soubor Erben Miletín

Vladimír Kněžourek

(na motivy Jonathana Swifta)

Gulliverovy cesty

Režie: Vladimír Kněžourek

Více na <http://dserben.miletin.cz>

PRODÁM / KOUPIM / PRONAJMU / DARUJI

Město Lázně Bělohrad zřizuje novou službu pro občany:

ZVEŘEJŇOVÁNÍ SOUKROMÉ A KOMERČNÍ INZERCE

Inzeráty budou zveřejňovány na vývěsní tabuli,

kteřá je umístěna na budově MěÚ Lázně Bělohrad.

Město Lázně Bělohrad si jako provozovatel vyhrazuje právo odmítnout, pozastavit nebo zrušit zveřejnění takové inzerce, která je protizákonná, je v rozporu s etickými pravidly, dobrými mravy, ohrožuje veřejný pořádek nebo by mohla poškodit dobrou pověst provozovatele či jeho oprávněné zájmy.

Tiskopis pro text Vaší inzerce a bližší informace ke zveřejňování obdržíte na MěÚ Lázně Bělohrad v kanceláři sekretariátu starosty.

Inzerce bude zpoplatněna. Cena jednoho inzerátu formátu A6 bude

50 Kč/4 týdny

VANDALOVÉ NA HŘBITOVĚ.

Kdopak to byl, kdo rozbil náhrobní desku a rozházel květinovou výzdobu? Je to k neuvěření, co někteří z nás dokážou. Že by snad vyřizování účtů až za hrob, nebo sousedské spory o lepšího slimáka na obrubě hrobu? (las)

Zajímavou výstavku si doma vytvořil pan Kareš. Z pozůstalosti svého otce, mistra pokrývačského, sestavil hezkou a poučnou expozici, připomínající slávu pokrývačského řemesla. Možná by bylo zajímavé zjistit, kolik podobných věcí se dochovalo po půdách a kůlnách i z jiných řemesel. Pokud by jich bylo dostatek, rádi uděláme i veřejnou výstavu, například ve Fričově muzeu.

Pokud něco podobného máte, kontaktuje nás v Památníku K. V. Raise nebo na tel: 603 163 180.

Ladislav Stuchlík

čerstvé pečivo 7 dní v týdnu

- posezení
- teplé nápoje
- denní tisk
- připojení wifi

Prodejní doba

Po - Pá 6,00 - 12,00 So 6,30 - 11,00 Ne 7,00 - 11,00

Lázně Bělohrad, Vojtěškova ul. 493792573 www.josefydl.cz pekarna@josefydl.cz

PEDIKÚRA - KOSMETIKA

Ilona Fejfarová

Dolní Nová Ves
Lázně Bělohrad

☎ 608 452 403

Tyto samolepky je možné

**ZDARMA
OBDRŽET**

na Městském úřadě Lázně Bělohrad

**PODOMNÍ
A POCHŮZKOVÝ
PRODEJ ZBOŽÍ A POSKYTOVÁNÍ SLUŽEB**
v bytech, domech, budovách a na veřejných prostranstvích
JE NA ÚZEMÍ MĚSTA LÁZNĚ BĚLOHRAD
(tzn. ve všech jeho částech: Brtev, Dolní Javoří, Dolní Nová Ves, Horní Nová Ves, Hřídolec, Lány, Lázně Bělohrad, Prostřední Nová Ves a Uhlíře)

ZAKÁZÁN!

Nalození místa Lázně Bělohrad č. 1/2014,
o zákazu podomního a pochůzkového prodeje na území obce.

STŘECHY

Z&L Kundrát

Lázně Bělohrad

739 013 876, 731 554 243, www.strechykundrat.net

**APACHE
ELEKTROKOLA**

www.apache-elektrokola.cz

Daniel Šír T.G. Masaryka 297, 507 81 Lázně Bělohrad

NA KOLE BEZ NÁMAHY.

Zakoupením elektrokola Apache
podpoříte Centrum Paraple.

608813380

kola.sir@gmail.com

PROČ APACHE?

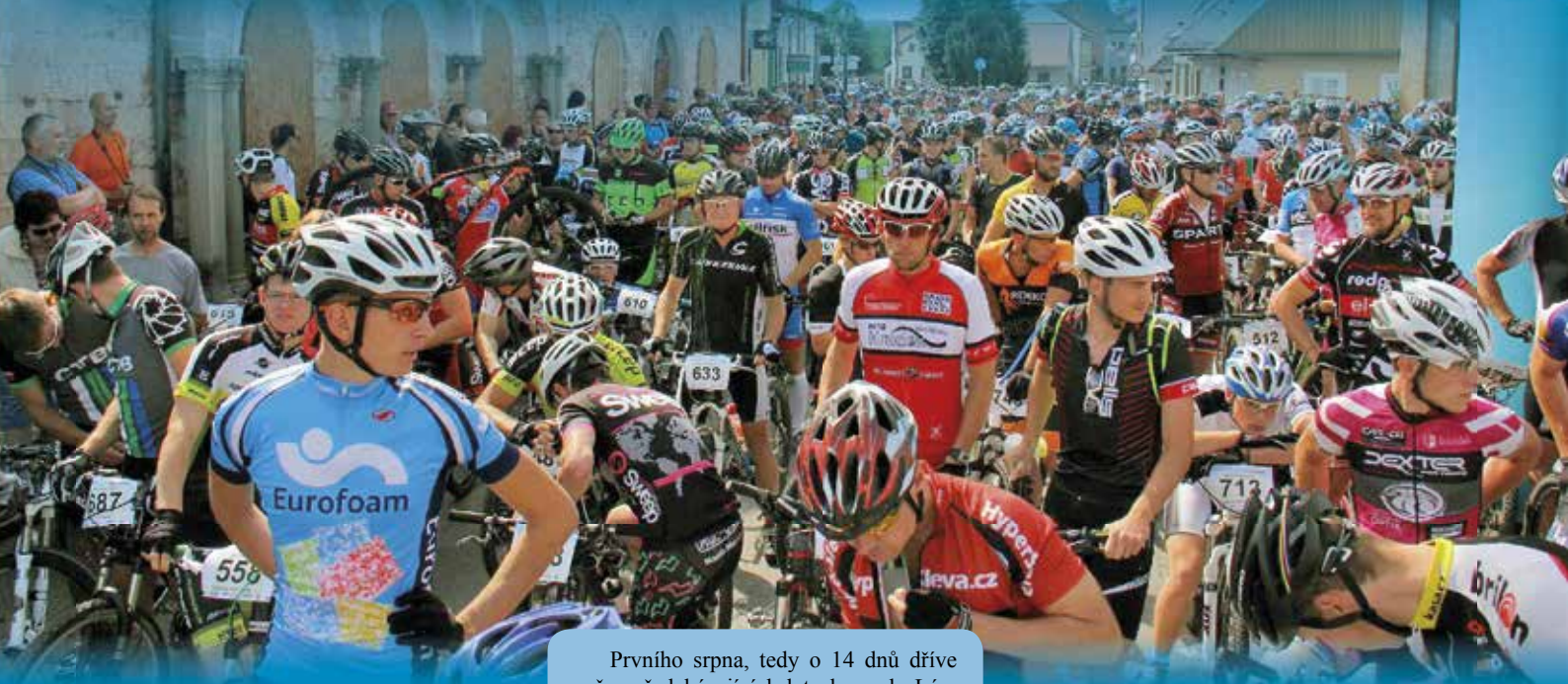
- Česká značka jízdních kol a elektrokol s tradicí od roku 2001.
- 6 let zkušeností s prodejem a servisem elektrokol.
- Více než 150 prodejců v České republice a na Slovensku.
- 29 kvalitních modelů elektrokol v různých cenových relacích.
- Záruka 5 let na rám a vybrané komponenty.
- Sleva 25% na druhou baterii do 3 let od nákupu elektrokola.

**Přijďte vyzkoušet,
objednejte
a využijte výhody
blízkosti servisu.**

Po Út Čt Pá
10 - 17
St
10 - 14
So
9 - 11,30

PODKRKONOŠSKÝ MARATON 2015

Prvního srpna, tedy o 14 dnů dříve než v předcházejících letech, se do Lázní Bělého radu sjeli bikeři z celé republiky i ze zahraničí, aby se postavili na start tradičního Podkrkonošského maratonu horských kol. Rekordní účast (včetně dětských kategorií 820 jezdců), horké počasí, suchá trať, rekordní časy a úspěchy Bělohradáků – tak by se dal stručně charakterizovat letošní ročník maratonu.

Již dopoledne se v dětských kategoriích představilo na tratích v zámeckém parku mnoho bělohradských dětí, v některých kategoriích startovalo i více než 30 účastníků. V závodě Podkrkonošského maratonu na 50 kilometrů obsadili Bělohradští dokonce všechna místa na stupních vítězů: v kategorii žen do 40 let zvítězila **Jana Dostálová**, stříbrnou medaili mezi juniory vybojoval **Martin Šubr** a bronzovou mezi ženami nad 40 let **Světlana Vaňková**. Tuto sbírku doplnil ještě bramborovou medailí **Miroslav Kraus** v kategorii mužů nad 40 let.

A že bělohradská horská kola mají budoucnost, potvrdily i desítky dalších bělohradských účastníků. Za připomenutí stojí určité výkony žáků – **Adama Styblíka**, **Filipa Kouta** nebo **David Janáka**.

Z výsledků, 50 km muži: 1. Tomáš Berger 1:47:32, 9. (2. junior) Martin Šubr 1:52:36, 26. (4. muž nad 40 let) Miroslav Kraus 1:59:15, 94. Jakub Čerovský 2:15:50, 311. Adam Styblík (ročník 2002) 2:43:08, 472. Filip Kout (2004) 3:28:36, 496. David Janák (2005) 4:04:39.

50 km ženy: 1. Romana Ježková 2:17:42, 3. (1. žena do 40 let) Jana Dostálová 2:26:29, 4. (3. žena nad 40 let) Světlana Vaňková 2:26:43.

90 km muži: 1. Aleš Strnad 3:33:20, 118. (18. muž nad 50 let) Arnošt Bernard 5:37:56,

90 km ženy: 1. Dáša Svěráková 4:48:11. *Pavel Šubr, foto: Jan Kejval*

HISTORICKÝ ÚSPĚCH BĚLOHRADSKÉ KULTURISTIKY JE I ÚSPĚCHEM OBČANSKÉHO SEKTORU

Oddíl kulturistiky GG TJ Sokol Lázně Bělohrad – založený teprve před rokem – slaví v těžké konkurenci svůj první úspěch, když zcela ovládl kategorii mladšího dorostu (15–16 let) na Mistrovství České republiky dorostu a juniorů v Rokycanech. **Tomáš Franc** se v kategorii nad 65 kg stal vicemistrem České republiky, **Vojtěch Jindříšek** ve stejné kategorii obsadil místo čtvrté a v kategorii do 65 kg se **Vladimír Rychtera** umístil na místě třetím. **Vojtěch Machek** se přitom o týden dříve umístil na pěkném desátém místě, kdy jako jeden z nejmladších startoval ve své kategorii physique juniorů (18–23 let) na Mistrovství Čech dorostu a juniorů v Hrádku nad Nisou. Mimořádný úspěch doplňuje i fakt, že tito závodníci jsou historicky prvními kulturisty, kteří přímo reprezentovali Lázně Bělohrad. Tento výsledek je ale mnohovrstevnatý – je do jisté míry i úspěchem organizované občanské společnosti (=občanského sektoru).

Nejdříve ale – co je to vlastně kulturistika? Kulturistika může být sportem, životním stylem nebo i uměním. Původ slova – zřejmě – je odvozen od pojmu „kultura“. „Kulturu“ je ale třeba v tomto kontextu chápat – tak jak ji definoval filosof Zdeněk Neubauer – jako „péči o svět“. Snad proto se o kulturistice říká, že je „kulturou těla“ (péče o tělo). Zcela jistě tak nás – spolu s dalšími zájmy a činnostmi – utváří, definuje. Kulturistika je mnohým, ale rozhodně není jen bezduchým vzpíráním. Vraťme se ale k bělohradskému oddílu kulturistiky, který je registrovaný pod Svazem kulturistiky a fitness Česká republika, má v současné době stabilní členskou základnu o počtu čtyřiceti dvou členů, což je maximum vzhledem ke kapacitě prostor. Posilovna prošla v minulém roce rekonstrukcí, dovybavila se a stala se tak konečně důstojným místem ke sportu. Vhodné podmínky a možnost startu na mistrovských soutěžích tak hned využili již zmiňovaní závodníci, kteří si prošli tvrdou půlroční přípravou (přísná dieta, těžké tréninky pětikrát týdně). Tu jim usnadnila podpora nejen od rodiny, přátel a členů oddílu, ale také od bělohradského Sokola, který je podpořil i finančně. Cennou pomocí byl i seminář v sále sokolovny, kde měli závodníci možnost si vyzkoušet volné sestavy před více než padesáti diváky a doladit poslední detaily s pozvaným hradeckým závodníkem Radkem Kyzivátem. Disciplína, tvrdá dřina a cílevědomost závodníků spolu s podporou ze strany občanského sektoru tak nemohla dopadnout jinak než úspěchem.

Organizovaná občanská společnost ale není v dnešní postmoderní době něčím samozřejmým. Postmoderna je totiž dobou flexibility, nestálosti až tekutosti (ostatně fitness také není něčím pevným, „být fit“ znamená mít pružné, na vše připravené a přizpůsobivé tělo), nezávanosti a plurality. Je koncem velkých příběhů, obdivu novověké vědy a racionality, je dobou identitární krize. Lidé se nechtějí sdružovat a už vůbec ne vstupovat do formálních organizací, jako jsou spolky, politické strany či církve. Raději hledí na svůj individuální prospěch, přejímají tržní chování, a chtějí-li podpořit občanský sektor, tak jen formou finančního daru. Málokdo se chce dnes vydat na výlet, vyjít tak se svou „kůží“ na trh a nést za toto vyjádření odpovědnost. Přitom víme, že i nepolitická občanská sdružení – jako jsou sportovní kluby – posilují demokracii, protože učí své členy politickým ctnostem (důvěře, odpovědnosti, toleranci...). Samozřejmě takové organizace musí být otevřené, s funkční komunikační sítí a nesmí řešit jen své partikulární zájmy. Tento „přesah“ do veřejného prostoru tak může (měl by) vyústit i ve snahu získat politickou moc – viz např. komunální volby. Společnost s pevnými sociálními vazbami je tak – oproti té individualizované – základem každé liberální demokracie. Vše se ale odvíjí od jednání konkrétního člověka, proto – nebojme se výletů.

Úspěch čtyř talentovaných sportovců tak může znamenat mnohem více, než se na první pohled zdá. Jsme skromným příkladem, že i v dnešní době lze dělat věci společně a trvale. Budete-li se chtít za námi podívat, zeptat se závodníků na přípravu nebo na cokoli jiného, budeme jen rádi. Samotným závěrem mně dovolte poděkovat za důvěru a podporu zejména členům výboru bělohradského Sokola a městu Lázním Bělohradu.

Filip Simon, předseda oddílu, foto: archiv oddílu

Tomáš Franc ▶

MALÍŘI V BĚLOHRADĚ

Ondřej Flégl

Prázdniny se lámou do druhé poloviny. Bělohradská základní škola Karla Václava Raise, nádherně uklizená a voňavá, zaslouženě odpočívá od žáků i kantorů. Úmorné vedro zuří venku, ale ve sborovně je docela příjemný chládek.

Fotograf Jarda zaostřuje na rozměrné obrazy Ondřeje Flégla, pedagoga a školního metodika prevence, jak zní odbornost mladého muže (39 let), jehož koníčkem je abstraktní malba.

Z okna vidím dost nezvyklý pohled na naše město.

„V kabinetě, ve druhém patře, mám ještě lepší výhled. Možná, že vůbec ten nejlepší bělohradskéj. A v pozadí vykukuje Vřesník a Zvičina,“ upřesňuje Ondra Flégl.

Zapínám digtafon a od výhledů na město a krajinu mířím k malování.

Nejlepší, Ondro, je začít od začátku.

Takže, kdy jsi začal malovat?

Na gymplu jsem zjistil, že mě malování baví. Dokonce jsem se ve třetím ročníku rozhodl, že budu kreslení studovat. Na Pedagogické fakultě jsem vystudoval češtinu a výtvarnou výchovu. Předtím jsem zkoušel i design, ale neprošel jsem velkým přijímacím sítem.

Co tvé malířské vzory. Byly nějaké?

Chytila mě expresní malba Borise Jirků a svého času i Albín Brunovský, nejúžasnější umělec druhé půlky dvacátého století, který koketoval se surrealizmem.

Určitě jsi měl na základce jedničku z kreslení...

Ano. V pohodě jsem malování zvládal a moc o něm zrovna nepřemýšlel. Nejvíce mě malba poznamenala na pedáku, kde nás vedli dva dobří kantoři.

A co rodina. Snažil se u vás někdo malovat?

Děda z tátovy strany slušně amatérsky kreslil.

Ředitel vaší školy Jarda Jirásko mi o tobě říkal, že jsi výborný abstraktní malíř, který ale na malování nemá čas. Moc prý sportuješ a málo maluješ...

Není pravda, že nemám čas. Jo, hraji tenis, squash, florbal, volejbal, ale sport za mě nemalování nemůže. Spíš nejsem schopen se na malování úplně vrhnout. Obraz trvá poměrně dlouho, půl roku. A maluji, jen když chci, a pak taky se mi výsledný obraz nelíbí, a proto ta velká časová prodleva.

Zatím jsou ve sborovně dva tvé obrazy z cyklu Elementy. Kdy přibudou další?

Ano, pojmenoval jsem ten cyklus Elementy. V Elementech si může každý něco najít, něco si dosadit podle svého uvážení. Jasně, že každý obraz má svůj pracovní název, ale ten nemusím zrovna nahlas vykřikovat... Elementů může být celá řada, jak v souvislosti s lidskou duší, vesmírem, naší zemí.

Zatím tedy dva oleje. Doufám, že zbývající tři mi nebudou trvat příliš dlouho...

Po rozhovoru s Ondrou Fléglem jsem našel na všeznalém internetu slova akademického malíře, profesora Borise Jirků:

Obrazy, ilustrace, kresby, grafiky a plastiky nejsou jen informací. Nechte ve svém vědomí a těle proudit i emoce. Otevřte si dobré moravské víno, pusťte si dobrou hudbu a prožívejte.

Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves

